

Az
utolsó
ajándék

fine
selection

A 11 szülinap, a 12. Végre! és a 13 ajándék folytatása

WENDY MASS

Ki ne hagyj egyet se
Wendy Mass lebilincselő történeteinek közül!

A Fűzlak-sorozat:

11 szülinap

12. Végre!

13 ajándék

Wendy Mass

Az utolsó ajándék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Őszinte köszönet a Scholastic-nél mindenkinek,
aki szeretettel segített életre kelteni Füzlakot,
és a bámulatos, inspiráló, csodálatos olvasóknak,
akik ellátogattak ide, és soha nem mentek el.
Ti vagytok a LEGJOBBAK.*

„Minden pillanatban valami szent ügy forog kockán.”

– *Rabbi Abraham Joshua Heschel*

Előszó

TÍZ ÉVVEL EZEELŐTT

Ha az ember már vagy száz éve lélegzik, nem sok minden lepi meg. Amikor Angelina D’Angelo belépett a fűzlaki szülészetre azon a forró júliusi napon, semmi különlegesre nem számított. Úgy gondolta, hogy csak beugrik, és maximum tíz perc múlva már ott sem lesz.

Ám a lift nem működött, így lépcsőznie kellett két emeletet. Aztán az új biztonsági őr kérte a kitűzőjét, amit elfelejtett kitenni a zöld ápolói egyenruhájára. Az elmúlt évtizedekben hetente legalább egyszer bejárt ide, és már hozzászokott, hogy senki sem állítja meg. Az enyhe idegessége miatt jó öt percig tartott, mire átnézte a zsebében lévő összes kitűzőt, és megtalálta a megfelelőt.

Felgyorsította a lépteit a csecsemőszoba felé. Az ajtó feletti óra délután hármat mutatott. Még mindig volt elég ideje. A szoba gyors fürkészése közben megpillantotta a babát, szorosan rózsaszínbe csomagolva. *Grace Alysa Kelly* szerepelt a bölcsőn lévő kártyán.

Lány. Születési idő: de. 11 óra. Súlya: 2800 gramm. Igazán aprócska teremtés, és mégis milyen sok múlik rajta.

Jól begyakorolt, könnyed mozdulattal vette karjába a kisbabát. Közel hajolt, és suttogni kezdte a szavakat, amik majd megvédik a kislányt. Mézként ömlöttek a szájából, nehéz és édes lett tőlük a levegő. Angelina kacsa alakú anyajegye hullámzott az arcán, miközben beszélt, de a kisbaba tekintete túlságosan is ködbe veszett ahhoz, hogy ez őt szórakoztatni tudja.

Kopp! Kopp!

Angelina meglepetten nézett fel, a szavak összekeveredtek a nyelvén. Egy háromévesnél is fiatalabb kisfiú állt a csecsemőszoba ablakánál, fel-le ugrált, és dörömbölt az üvegfalon. Angelina az órára pillantott. Tizenegy ötvenkilenc. Újra lehajtotta a fejét, hogy folytassa. Hol is tartott?

– Grace! – kiabálta a kisfiú boldogan. – Én vagyok a bátyád!

Angelina összeráncolta a homlokát.

– Pszt, Connor! – szidta meg a kisfiút olyan hangosan, amennyire csak mert. – Felébreszted a kisbabákat!

A kisfiú tovább integetett, és a lábával dobogott, meg sem kérdőjelezte, hogy Angelina honnan tudja a nevét. Hol vannak a szülei? Az asszony hátat fordított a fiúnak, és visszatért az áldáshoz. De várjunk csak, ezt a részt nem mondta már el? A szívét egy ismeretlen érzés szorította össze. Félelem.

Harminc másodperc maradt.

Kopp! Kopp!

Nem fordult meg, hogy odanézzon. Egy verejtkcsepp gurult végig a homlokán. Angelina nem is emlékezett rá, hogy mikor volt az utolsó alkalom, amikor valami megizzasztotta. Nem tudná valaki elvinni onnan a fiút?

A csecsemőszoba ajtaja kinyílt, és az egyik fiatal nővér sétált be. Angelina soha nem vette a fáradságot, hogy megjegyezze a nevét.

– Itt az ideje elvinni az anyukájához etetni.

Angelinának rá sem kellett néznie az órára, hogy tudja, elfogyott az ideje.

– Akarja, hogy én vigyem oda? – kérdezte a fiatal nővér. – Úgy tűnik, magára ráférne egy kis pihenés.

Angelina egyetlen szó nélkül tette a kisbabát a nő várakozó karjába. Aztán kiegyenesedett, vetett egy utolsó lesújtó pillantást a fiúra, aki még mindig az ablakon dörömbölt, majd elhagyta a csecsemőszobát. Egy teljes évet kell most várnia, mielőtt újra próbálkozik. Kétszer nem vallhat kudarcot. Ezzel a kisbabával nem. Grace különleges.

És Angelina D’Angelón múlik, hogy ez Fűzlak összes többi lakója előtt titokban maradjon.

Első fejezet

AMANDA

Két éve még nem hittem el semmit, amit nem a saját szememmel láttam. Aztán Angelina D’Angelo, Fűzlak legidősebb asszonya belépett az életembe, és fenekestül felforgatta. Most pedig megint erre készül. Ez sokkal jobban kiborítana, ha Leó nem lenne mellettem. Vagyis konkrétan mögöttem, Ray matuzsálemének a hátsó ülésén, de azért még így is elég közel.

Amióta csak Leó és én vagyunk egymásnak, mindig igyekeztünk támogatni mindenkit, akinek Angelina úgy döntött, hogy „segít”. Az elmúlt négy hétben Tara volt az a „szerencsés,” akit ideküldtek a nagynénjéhez, nagybátyjához és az unokatestvéréhez a nyárra büntetésképp, amiért megpróbálta eltulajdonítani az iskolaigazgatója kecskéjét. Azt hiszi, nem tudjuk, miért is függesztették fel a suliban, de ez egy igencsak kis város. Az emberek fecsegnek. Angelina kiadta Tarának, hogy vadásszon le tizenhárom véletlenszerű tárgyat, amikről kiderült, hogy nem is annyira véletlenszerűek. Ez tegnap ért véget, amikor az idős asszony arra

is rávette Tarát, hogy szervezze meg a *Hegedűs a háztetőn* színházi előadását, amiben nekünk mindannyiunknak részt kellett venni. Három víz hólyag is nőtt a lábamra a csizma miatt, amit viselnem kellett. Még mindig nem tudom pontosan, hogy hogyan is segített ez Tarán, de amikor ma reggel találkoztunk, boldogabb volt, mint amilyennek valaha is láttam, úgyhogy tuti valami nagy dolog történt a színdarab után.

Tavaly Angelina Roryt nézte ki magának, aki egy egész listát készített arról, hogy mi mindent tehet majd meg, amikor betölti a tizenkettőt. Angelina nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy abban semmi tanulság nincs, ha az ember csak úgy megkap mindent, amire vágyik. Szegény Rory több hónapot töltött azzal, hogy egyik örült helyzet után egy másikkal birkózzon meg. A javát még az iskolánkban dolgozó filmes stáb is megörökítette. Nagyon jól viselte az egészet, azt meg kell hagyni. Sokkal jobban, mint ahogy nekem ment volna. Valószínűleg az egész város ott lesz ma este a film premierjén, ami tuti király lesz. Remélem, hogy el fogunk tudni menni, bármit is tervezett Angelina nekem és Leónak.

Bár már egy egész éve tudjuk, hogy ez a nap egyszer eljön, így is megdöbbsent, hogy valóban megtörténik. Biztos vagyok benne, hogy Rory és Tara aggódnak miattunk, amiért úgy elszaladtunk, őket pedig minden magyarázat nélkül otthagytuk David bar mitcváján. Leó, Rory, Tara és én vagyunk az egyetlenek, akiket Angelina beavatott a különleges képességeibe. David nem tud róluk, annak ellenére, hogy az elmúlt pár hetet azzal töltötte, hogy segített Tarának a listájával, és még a főszerepet is elvállalta a színdarabban, miközben a bar mitcvájára gyakorolt. De hát így van ez Angelinával: az ember megtartja a titkait, cserébe ő is megteszi ugyanezt. Abból ítélve, ahogy David Tarára néz, amikor

azt hiszi, hogy senki sem figyeli, nyilvánvaló, hogy gyakorlatilag bármit megtenne érte, akár tudja az okát, akár nem.

Hátrapillantok Leóra, aki a mellettünk elsuhanó belvárost figyeli az ablakon át. Az arca nyugodt, de tudom, hogy a gondolatai Grace-en és azon járnak, vajon mit fogunk találni a kórházban, amikor megérkezünk. Akármi is várjon ránk, együtt fogjuk megoldani. Jó csapat vagyunk. És ha Angelina nem lenne, talán soha nem lettünk volna újra legjobb barátok. Az elmúlt két év tapasztalatai örökre összekötöttek bennünket. Ezért cserébe bármit megteszek, amit az a nő kér. Ezt határozottan bizonyítottam is, amikor beleegyeztem, hogy közvetlenül nem beszélek Leóval az egész elmúlt éven át. Mi ez, ha nem elkötelezettség? Az egy dolog, ha az ember nem beszél a legjobb barátjával, mert összeveszttek, és ezért nem akar. Egészen más tészta, ha minden vágyad, hogy halld a hangját, de nem lehet. Ezúttal már felkészültebbek vagyunk. Nem csak két évvel idősebbek, de ugyanennyivel bölcsebbek is. Tudjuk, hogy néha azok a dolgok a legfontosabbak, amik nem láthatóak.

– Most komolyan, Ray – nyafog Leó a hátsó ülésen. Megtört a nyugalma. – Ha még ennél is lassabban hajtánál, már visszafelé haladnánk. – David szertartása az Almáskertben volt, ahol kántált és énekelt a facsemeték között, amiket tavaly ültettünk abban a reményben, hogy visszaállítjuk a hely régi fényét. Sajnos a kórházhoz képest az Almáskertnél távolabbi pont nincs Fűzlak határain belül. – Tudom, hogy ez az autó minden bizonnyal öregebb nálad – folytatja Leó –, de apró, idős hölgygé váltál hirtelen? Taposs bele, haver!

– Ugyan ne legyél már olyan zabos, cimbi! – feleli Ray a maga élénk ausztrál akcentusával. – Olyan gyorsan megyek, amennyire csak tudok.

Leó belerúg az ülésbe.

– Tényleg? Most tényleg?

– Biza, kicsi cimbi. Ne rinyálj! Tudod, nyugodtan megkérhetsz mást is, hogy fel-le fuvarozzon.

Valójában nem kérhetünk meg mást. Ray Tara nagybátyjának a házában dolgozik, így mindig elérhető. És nem kérdez túl sokat. Én általában eléggé zavarba jövök a jelenlétében, mert túlságosan is helyes. A napbarnított bőrével, a hosszú, szőke hajával és az akcentusával olyan, mint egy ausztrál rocksztár. De mivel Leóval még mindig nem beszélhetek közvetlenül, míg Angelina jóvá nem hagyja, muszáj, hogy mondjak valakinek valamit, vagy egyszerűen szétrobbanok az idegtől. Úgyhogy Ray felé fordulok:

– *Zabosnak lenni? Rinyálni?* Ezek mégis mit jelentenek egyáltalán? És hogy lehet, hogy amikor állítasz valamit, olyankor is mindig olyan, mintha kérdeznél, pedig nem?

Ray kuncogni kezd.

– Ez egy ausztrál vonás. Mi mind így beszélünk. A *zabosnak lenni* azt jelenti, hogy bedühödni. A *rinyálni* pedig azt, hogy panaszkodni. A pasid ott hátul mindkettőt műveli. Elmondaná végre valaki, hogy mitől vagytok mindketten így bepöccenne?

Az első gondolatom az, hogy megcáfoljam Leóval kapcsolatban, hogy a „pasim”. De már megtanultam elengedni ezt a megjegyzést. Az emberek évek óta suttoznak rólunk, és most, hogy betöltöttük a tizenhármát, ez csak egyre rosszabb lesz. Azt hisznek úgyis, amit akarnak.

– Már mondtam neked. Connor húga, Grace, ma reggel kórházba került, és meg kell néznünk, hogy mi van vele. Pont David bar mitcvája előtt történt, de csak a szertartás után tudtuk meg.

Amint elhagyjuk a belvárosi bevásárló részt, Ray végre felgyorsít.

– Amanda, Amanda, Amanda – mondja, és úgy ejti, hogy „Emejnde.” – Én is kedvelem Garce-t. Mókás kiskölyök, és szupi volt a *Hegedűs a háztetőn*ben tegnap. De többről van itt szó, mint az aggodalmatokról egy olyan kislány hogyléte felől, akit alig ismertek. – A nyakunkban lógó táblákra mutat, amiket Leó és én arra használtunk az elmúlt évben, hogy egymással kommunikáljunk. – Sokkal többről.

Természetesen igaza van. Alig ismerjük Grace-t. A bátyja, Connor, David legjobb barátja, de annak ellenére, hogy Davidet közletről megismertük az elmúlt évben, Connorról mindössze annyit tudunk, hogy sokat játszik videojátékokkal, rengeteget mosolyog, felnőttkorában feltaláló szeretne lenni, mint Tara nagybátyja, és hogy igazán jó barátja Davidnek. Arról még mindig fogalmunk sincs, miért vagy hogyan van nekünk bármi közünk is ahhoz, amitől Grace kórházba került. Viszont Leónak és nekem hatalmunkban áll megtenni valamit ma, amire senki más nem képes. Csak azt nem tudjuk, hogy mi lenne az. Időhúzásképp így szólok:

– Tarának igaza volt. Tényleg *tudsz* normális szavakat használni, ha akarsz.

Válaszul felhorkan. A szemem sarkából figyelem, ahogy vezet, és azon tanakodom, hogy mégis mit mondjak. Valamelyest tetszik a gondolat, hogy egy felnőtt is tudjon róla, mi történik, arra az esetre, ha velünk történne valami. És bár Ray kocsija ijesztő kattozó hangokat hallat, és nem is igazán repeszt valami gyorsan, azért mindig hajlandó elvinni bennünket ide-oda. És megrendezett egy egész színdarabot mindössze két hét alatt, csak mert megkértük rá.

A mobilom SMS érkezését jelzi. Előveszem a táskámból. Leótól jött:

Azok után, amiket megtett Taráért idén nyáron, szerintem bízhatunk benne. Nem volt neki muszáj segítenie megtalálni azokat a cuccokat a listáról, vagy megrendeznie a darabot, és ha Angelina végre elmondja nekünk, hogy mi folyik itt, talán szükségünk lesz valakire, aki elvisz bennünket helyekre. A szüleink túl kérdést tennének fel.

Néha olyan, mintha Leóval egy agyunk lenne.

Ray a mobilomra pillant.

– Remélem, korlátlan SMS-küldési szolgáltatásokat van. Tara elmesélte, hogy ti ketten már majd’ egy éve nem beszéltek egymással.

– Valójában *pont* ma egy éve. – Veszek egy mély levegőt. – Ha megválaszolom a korábbi kérdéset, megígéred, hogy nem mondd el senkinek?

– Cserkész becsszó – ígéri.

– Cserkész voltál? – szól oda Leó hátulról.

– Egészen a Vándor korosztályig¹ jutottam – közli büszkén Ray. Leó kuncogni kezd.

– Az olyan, mint a Sas fokozat²? Lefogadom, nagyon népszerű voltál a gimiben.

– Ahogy mondd, cimbi.

– Maradhatnánk a tárgynál? – kérdem, közben pedig kiköpöm a körmömet, amit épp most haraptam le. Az meg a műszerfalra tapad.

Ray vet rám egy pillantást.

¹ Jellemzően a tizennyolc-huszonöt éves korosztály csoportja Ausztráliában.

² A legmagasabb elérhető rang a fűcserkészeknél az Egyesült Államokban.

– Elragadó.

Lepöccintem a körömdarabot a műszerfalról.

– Bocsi, újdonsült rossz szokásom – süketelem egy másodpercig, míg azon bizonytalankodom, hogy mennyire avassam be. Hátrapillantok Leóra, aki megdönti a fejét és bólint, így jelzi, hogy vágjak bele. Az elmúlt egy évben olyan jól megtanultunk olvasni egymás arckifejezéséből, hogy teljes beszélgetéseket tudunk így lefolytatni. Elképesztő, hogy az ember mennyi mindent el tud mondani csupán a szeméit, a száját, a nyakát és a vállait használva.

Veszek egy mély levegőt.

– Tudom, hogy ez örütségnek fog hangozni, de Leó és én két éve rájöttünk, hogy ha egy évig nem beszélünk egymással, akkor megáll számunkra az idő. Túl bonyolult lenne elmagyarázni az egész történetet arról, hogy ez miért is van így, de valami köze van az őseinkhez. Tavaly július tizenharmadika óta nem beszélünk egymással közvetlenül. Pontosan ma egy éve. – Most, hogy hangosan kimondtam, jó ötletnek érzem. Úgy érzem, mintha ez rá is tartozna.

Ray az úton tartja a szemét, majd beveszi a kórház felé az utolsó kanyart, és így szól:

– Egyszerűen megmondhattad volna, hogy nem akarsz beavatni.

– Igazat mond – mondja Leó előre hajolva és Ray ülésének a támlájába kapaszkodva. – Egész évben erre a napra vártunk. Elképzelésünk sincs, hogy minek kellene történnie. Először azt hittük, hogy valami Daviddal kapcsolatos a bar mitcvája miatt. Mondjuk talán valami rosszul sült el, amit nekünk kellene helyrehoznunk. De minden rendben ment. Aztán azt hittük, hogy Tarához lesz köze, de ma reggel láttuk rajta, hogy valami eget rengető történetetett vele tegnap este a színdarab után, és ma reggelre már nem

volt ránk szüksége többé. Majd David bar mitcva szertartása után megtudtuk, hogy Grace-szel elrohantak a szülei a kórházba. Amikor meghallottuk, hogy ma van Grace születésnapja, azonnal tudtuk, hogy bármit is kell tennünk, abban Grace is benne van valahogy. A születésnapok nagyon fontosak Angelinának.

Ray megáll a kórház főbejárata előtt, és felénk fordul:

– Angelina az az alacsony idős hölgy, aki mindenfelé dolgozik a városban? Aki tegnap a színdarab alatt az első sorban ült?

Mindketten bólintunk.

Ray elővesz egy köteg pénzt az első zsebéből.

– Adott nekem száz dollárt, miután véget ért a darab. Azt mondta, hogy kell majd benzinre ezen a héten. Gondoltam, biztosan elment az esze, de mielőtt még visszaadhattam volna a pénzt, valaki más megállt, hogy gratuláljon a darab megrendezéséért, és mire megfordultam, a hölgynek már hűlt helye volt.

Leó és én összerosolygunk. Ray története alátámasztja, hogy határozottan be kellett avatnunk.

– Nos, Ray, most már ismered az Angelina D’Angelo nevű rejtélyt.

– Be kell mennünk – mondja Leó, közben egy hangos nyeker-gés kíséretében kinyitja az ajtaját.

Kigubancolom a táblámat a biztonsági övemből. Egyértelműen nem fog hiányozni, hogy ez állandóan a nyakamban lógjon, amikor Leóval vagyok.

Ray vet egy utolsó pillantást a tenyerében lévő pénzre, majd elteszi, és így szól:

– Nem hagyhatlak csak úgy itt titeket.

– Ez igazán kedves tőled – mondom neki –, de nem tudjuk, hogy meddig leszünk bent.

– Vagy hogy egyáltalán a mai nap ma lesz-e még, amikor ki-
jövünk – dugja be Leó a fejét az ablakomon. – A ma lehet, hogy
nekünk ma, neked viszont holnap. Vagy jövő hét!

Ray megvakarja a fejét.

– Hm?

– Pontosán – mondom, és kinyitom az ajtómat.

– Vállalom a kockázatot, hogy ami nektek ma, az nekem is ma
lesz, amikor újra felbukkantok. – Ray beindítja az autót. – A par-
kolóban leszek, amikor kijöttök.

Már *amennyiben* kijövünk. Megköszönöm neki, veszek egy
mély levegőt, és Leó után futok. Akár hisz nekünk Ray, akár nem,
örülök, hogy itt van.

Az első ember, akit meglátok, amikor belépünk a hatalmas
automata ajtókon, az Connor apukája. Felismerem őt a tegnap
esti színdarabról. Az egészet felvette egy kamerával, amihez egy
háromlábú állványt állított fel a színpad előtt. Most meg egy ká-
végéppel küzd éppen a Fűzlaki Kórház előterében. Az elszakadt
hungarocellpohárból ítélve a gép áll nyeresre.

– Mr. Kelly! – szólal meg Leó odasietve hozzá. – Grace jól van?
Leó vagyok, ő pedig Amanda. Connor barátai vagyunk. Tegnap
este mind együtt játszottunk a színdarabban. Arra gondoltunk,
hogy mivel David nem tud itt lenni Connorról, mi jövünk el
helyette.

Igazából nem beszéltük meg, hogy mivel fogjuk magyarázni a
látogatásunkat, de azt hiszem, Leó magyarázata elég jó. Űgyesen
tud úgy hazudni, hogy igazából nem is nagyon hazudik.

Mr. Kelly lenéz ránk a maga tekintélyes magasságából. Vére-
res szemei már szinte olyan vörösek, mint a haja.

– Emlékszem rátok – mondja, és a szemetesbe dobja a törött kávé poharat. Oda-vissza pislog közöttünk. – Minek kellenek a táblák? Ez valami új divattrend, amiről lemaradtam?

– Hosszú történet – válaszolom neki.

– Hamarosan megszabadulunk tőlük – teszi hozzá Leó. – Remélhetőleg.

Mr. Kelly egy újabb pohárral próbál kávéhoz jutni, ismét hiába, ám ezúttal egy hungarocelldarab pottyán a kezébe, és a kávé is majdnem ráfröcsög. Tehetetlen dühében felmordul.

– Szóval Connorhoz jöttetek? Grace az, akit behoztunk.

– Hát persze, Grace miatt is jöttünk – biztosítom. – Elég közel kerültünk vele egymáshoz a próbák alatt. – Ez igazából nem teljesen igaz, de az tény, hogy a lányomat játszotta. – Olyannyira, hogy ma reggel a bar mitcván „anyunak” szólított.

– Ez Grace-re vall. – A szája szélei egy kicsit felfelé görbülnek és megrándulnak, mintha per pillanat képtelen lenne valódi mosolyra.

– Szóval mi történt? – nyomul Leó. – Rosszul lett?

– Nem pontosan – válaszolja a férfi. – Úgy tűnt, sokkot kapott. Vagy valami hasonlót. Az orvosok attól tartanak, hogy katarón állapotba kerül. – Elcsuklik a hangja. – Ez azt jelenti, hogy az agya nem képes jeleket küldeni a testének. Nem beszél és nem is mozog.

Összerándul a gyomrom. Leó elsápad. Nem tudom, mire számítottam: talán valami furcsa influenzára vagy bélhurutra. De erre tuti nem.

– Gyertek! – mondja az apukája, és int, hogy kövessük. – Nézzétek meg magatok!

Ahogy a liftre várunk, Leó így szól:

– Tegnap este tökéletesen egészségesnek tűnt a színdarab alatt. Fel-le futkosott, és jól szórakozott.

– Nagyon hirtelen jött az egész – válaszolja Mr. Kelly. – Pár órája még olyan izgatott volt, hogy megyünk a bar mitcvára. Alig várta, hogy játszhasson a bátyja barátaival. – Elhallgat, míg egy család kiszáll a liftből, mi pedig belépünk, majd megnyomja a harmadik emelet gombját. Egy rózsaszín léggömböket és virágokat szorongató idősebb házaspár csusszan be, épp mielőtt becsukódna az ajtó. A nő, akiről gyorsan kikövetkeztetem, hogy csakis egy friss nagymama lehet, a könyökét használva nyomja meg a „szüléset” feliratú gombot.

– A lányunknak most született meg a kisbabája – örömködnék. Próbálunk mosolyogni, de ahogy Mr. Kellynek is korábban, nekünk is nehezen akar a megfelelő irányba mozdulni a szánk.

A pár kiszáll a másodikon, Mr. Kelly pedig folytatja a történetét.

– Szóval ma korán reggel megérkeztünk az Almáskertbe. Connornak fel kellett állítania a videokapcsolatot, hogy David apukája nézhesse a szertartást. – Elhallgat. – Remélem, az jól működött.

Bólintunk.

– Tökéletesen sikerült – felelem. – Olyan volt, mintha David apukája is ott lett volna velünk a kertben.

– Connor ötlete volt az egész – teszi hozzá Leó. – Az egészet ő intézte a klinikával, ahol David apukája él.

– Tőlem örökölte a technikai beállítottságát – jegyzi meg Mr. Kelly nyilvánvaló büszkeséggel a hangjában. Aztán az arckifejezése ismét elkomorul. – Amikor Phil, David apukája először beteg lett, Mrs. Kelly és én vittük el Davidet és az anyukáját kocsival a klinikára látogatóba. Phil még mindig poénkodott, és egy kicsit

mozogni is tudott egyedül. De amikor az állapota romlott, már nem kérték többé, hogy menjünk.

Egyikünk sem szól egy szót sem. David soha nem beszélt még ennyit az apukájáról, legalábbis nekem nem. Tudom, hogy az állapotota tartós és öröklődő, ami azt jelenti, hogy egy nap talán majd David is megbetegszik. Mr. Kelly megrázza a fejét, mintha a szomorú emlékektől akarna megszabadulni, mielőtt folytatná a történetét.

– Szóval Connor épp végez az előkészületekkel, és indulunk, hogy leüljünk a helyünkre, amikor Grace elkezd nehezen venni a levegőt, már-már szinte elakad a lélegzete. Azt hittük, hogy esetleg allergiás reakciója van egy méhcsípésre vagy valamire, de nyomát sem találtuk semminek. Először még tudott beszélni. Igazából mást sem csinált, csak hadovált összevissza. Semmi értelme sem volt annak, amit mondott. Folyamatosan „égen lévő kötelekről” beszélt, és valami olyasmit hajtogatott, hogy „Fűzlak egy takaró.”

– Fűzlak egy takaró? – ismétli meg Leó, ahogy kilépünk a liftből, és egy hosszú folyosóra fordulunk. – Ez mit jelent?

– Elképzelésünk sincs. Aztán hirtelen teljesen elhallgatott. Úgy tűnt, hogy nem is hall bennünket. Elvittem a kocsihoz, és egyenesen idehoztuk. – Mr. Kelly ezután már nem beszél, csak sebes léptekkel halad el egy csomó zárt ajtó mellett. A folyosókon a szokásos tisztítószerillat érződik, ami gondolom, sokkal jobb, mint a kórházban a többi előforduló szag.

Amikor Grace szobájához érünk, nem látok mást, csak fehér köpenyeket viselő és a jegyzeteiket szorongató orvosok által körülvett fémagyat. Mivel egy szék sincs a szobában, Mrs. Kelly egy parkolóra néző ablakmélyedésben ül. Az arca sápadt, és kezeit felváltva szorítja ökölbe, majd ellazítja. Connort nem látom. Amilyen jó tesó, biztosan az ajándékboltban vesz Grace-nek pár lufit.

Mindenki egyszerre beszél. Abból, amit ki tudok venni, az orvosok éppen a lehetséges megoldásokon tanakodnak. Olyan szavakat hallok, mint a benzodiazepin³-kezelés, intravénás folyadékok, sokkterápia. A szívverésem felgyorsul. Ezek nem hangzanak valami vidáman. Végül egy ősz hajú orvos azt mondja mindenkinek, hogy a legjobb dolog, amit most tehetnek, ha biztosítják Grace kényelmét, és megóvják a kiszáradástól. Az orvosok és a nővérek egymás után vonulnak ki a folyosóra. Hallom, ahogy az egyik orvos azt motyogja:

– Soha nem láttam még ilyet. Fűzlakban soha.

Mr. Kelly besiet, mi a nyomában. Megtorpanok, amikor meglátom Grace-t. A takarókon fekszik, az apró teste szinte alig foglal el valamit az ágyból. Még mindig a csinos csíkos ruhája van rajta, amit a bar mitcvára vett fel. Éppen úton kellene lennie a közösségi központba David többi vendégével együtt, hogy ott táncolhasson és ünnepelhessen, nem itt ragadva egy csomó öt szurkáló és bökös orvossal. Hosszú vörös haját az anyukája befonta a bulira, és most a hajfonatok szépen a vállára hullanak. Élénk kék szemét hatalmasra nyitja. Szinte túlságosan is nagyra. Nem mozdul, az arca megfagyott, akár egy halloweenárlarc. Mivel mostanra az arc kifejezések olvasásának a szakértőjévé váltam, könnyen felismerem azt, ami az ő arcán ül.

Csodálkozás.

³ Szorongás, álmatlanság, nyugtalanság, izomgörcsök, alkoholelvonási tünetek kezelésében használt szer.

Második fejezet

Lefirkantom a szót a táblámra, majd felmutatom Leónak. Bólint, aztán azt írja, hogy: *„Én az áhítatot és a zavarodottságot akartam írni.”*

Egyetértően bólintok. Leó megfogja a kezemet, és megszorítja, amitől felgyorsul a pulzusom, ahogy az ilyenkor mindig lenni szokott. Visszaszorítom, és ahogy mindig, most is nagyon hálás vagyok, amiért itt van velem. Közelebb lépünk az ágyhoz. Fájdalom nyomát sehol sem látom Grace arcán, ami igazán megnyugtató. Azon tűnődöm, vajon mi lehetett az utolsó tudatos gondolata, mielőtt megdermedt. El sem tudom képzelni, hogy a szülei mit látnak az arcán, amikor ránéznek. Aggódó és félelemmel tele arcki-fejezéseikből ítélve, biztosan nem azt, amit mi. Vagy talán ez nekik nem is számít. Egyszerűen csak vissza akarják kapni a lányukat.

– Mr. és Mrs. Kelly? – kérdi egy nő a hátunk mögött. Nagyon komoly a hangja. – Kérem, pár perc erejéig látogassanak el a fő irodába! Át kell esniük pár kórházi procedúrán, és alá kell írniuk

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

pár papírt, biztosítással, látogatási időkkel és hasonlókkal kapcsolatban.

Majdnem nem veszem le a szemem az ágyról, de valami a nő hangjában olyan ismerős. Ahogy a szinte alig érezhető almaillat is, ami a szobába árad. Leóval egyszerre fordulunk meg.

Angelina! Már nem az a ruha és lila kendő van rajta, amiben a bar mitcva szertartáson láttam. Most zöld nővérruhát visel, amit kiégszített egy hivatalosnak tűnő kitűzővel és egy majdnem a hajával egyszínű, fehér tornacipővel. Kíváncsi lennék, honnan újította ezt a szerelést. Egyértelműen jól tettük, hogy idejöttünk. Nem mintha kételkedtem volna benne, de Angelina látványa megfelelő visszaigazolás. Valami okból kifolyólag mégis bosszant egy kicsit. El is mondhatta volna, hogy hova jöjjünk, ahelyett, hogy hagy bennünket találgatni. Még olyankor is titkolózik, amikor szüksége van a segítségünkre. Várakozón nézek rá, de ő egyenesen elnéz mellettem.

– Mi majd itt maradunk Grace-szel – ajánlja fel Leó. Grace szülei összenéznek, amiből azt olvasom ki, hogy nem szívesen hagyják két szinte ismeretlen kölyökkel a lányukat.

– Én is itt leszek – mondja Angelina, miközben lesimítja az egyenruháját. – Azonnal értesítem önöket, ha bármi változás állna be az életjeleiben.

– Rendben – mondja Mrs. Kelly aggódó pillantást vetve az ágyra. Felkapja a táskáját, és az ajtó felé menet megszorítja a vállamat. Érzem, ahogy az Angelinával szemben érzett haragom enyhül egy kicsit.

– És esetleg szólhatna valakinek, hogy a kávégép nem működik – teszi hozzá Mr. Kelly.

– Intézkedni fogok – feleli Angelina, majd becsukja mögöttük az ajtót.